

Šárka Musilová: Telefon a můj handicap

Mobilní telefon mi jako tělesně postiženému člověku pomáhá již od počátku mého postižení. Již před třemi roky, kdy se mi stal úraz, mi telefon byl oporou a mohu říci, že bez něho bych možná ještě nyní ležela na podlaze. Po pádu ze schodů a poranění páteře jsem si telefonem zavolala pomoc, díky němu jsem se dostala k lékaři.

Od té doby až do nynějška je můj pomocník a kamarád na cesty či hospitalizace. „Stál při mně“ kdy rodiče, blízcí a přátelé nemohli být u mne v nemocnici. Komunikovala jsem s nimi však přes telefon, a ačkoliv nemohli být u mne fyzicky, jejich hlas mi pomohl se s handicapem „poprat“. Vždy, když mi bylo smutno nebo na mě padla deprese, sáhla jsem po telefonu a mohla se spojit se svými blízkými. Spinální jednotka a další rehabilitace byla dřina a s každým novým paprskem naděje, kdy jsem si dokázala například sama přesednout na invalidní vozík nebo jsem se naučila nový cvik, jsem se chtěla o nový dojem podělit se svými blízkými, jak jinak než samozřejmě přes telefonní aparát. Telefon mi dodával sílu každý den k dalšímu boji a je tomu až do teď a věřím, že tomu bude i do budoucna.

Když se zamyslím, co by bylo kolem mě a ostatních tělesně postižených nebýt telefonu, tak si náš svět ani moc nedokážu představit. Volat k lékaři či na asistenční službu je pro mne každodenní záležitost. Plno úřadů je stále vozíčkáři nedostupných a bez telefonu bych neměla ani možnost se s úřadem domluvit. Textové zprávy jsou denním chlebem a není den, abych jich alespoň několik nenapsala. Přátelé jsou po celé republice a vždy, když jedu za nimi, používám navigaci v mobilu. Kontakty a diář už nepotřebuji mít v hlavě nebo sebou všude brát papírovou verzi diáře, stačí mít aparát stále u sebe.

Mobil mě ovlivnil hodně a stále ovlivňuje. Když odjedu z domova bez telefonu, připadám si skoro, jako by chyběla část mne. Pak jen sahám rukou do kapes a snažím se nahmatat tu tvrdou plastovou zadní stěnu mobilu a přitom nic nenalézám. Pak je však zákon schválnosti, když najednou telefon nutně potřebujete, protože se vám porouchá kolo od invalidního vozíku či motor auta a vy jen koukáte kolem sebe, jestli nezahlednete telefonní budku nebo některého ze známých, aby Vám vypomohl.

S telefonem jsem zažila mnohá dobrodružství, smutná i veselá, stejně jako s přáteli. Když se kouknu na mobil, mám záblesky společných zážitků a s ním vím, že se nemusím bát nehody a že při problémech stačí vytočit číslo a pomoc je na cestě. Moderní doba jde stále dopředu a s ní technika, v mém dětství mobilní telefony teprve začínaly a nyní, když se podívám kolem sebe, nenalézám člověka bez mobilu v bundě, či mikině. Dá se říct, že je pro mě i ostatní telefon závislost, která je ale na rozdíl od kouření cigaret či alkoholu zdraví nápomocná a prospěšná.